

Votació

El *procés* fa camí. La Declaració de sobirania del Parlament del gener de l'any passat ha caminat amb una Pregunta doble, una data per la Consulta el 9 de novembre d'enguany i, ahir, la proposta a les Corts d'emprar l'article 150.2 de la Constitució espanyola per organitzar un referèndum.

La representació parlamentària està marcada per la mobilització i el clam popular. La Via catalana amb l'ANC i la ciutadania de Catalunya conscienciada és el factor fonamental perquè aquest *procés* segueixi fent camí, tot caminant com ens il·luminava el poeta.

Tot tendeix a canviar molt. La votació d'ahir 15 de gener n'és un nou avís. Qui no posi el coll per la Consulta, amb una resolució favorable a l'anhel popular, haurà de plegar veles, mentre tapa les vies d'aigua amb el suport de l'estat coronat i de les forces polítiques del bipartidisme, afegint-li UPyD i C's. Això si no s'enfonsa en el corrent i mar de fons de la llibertat i sobirania catalana.

87 persones diputades a favor (CiU, ERC, ICV (13), 3 del PSC), 43 en contra (PP (18), PSC (16), C's (9)), 3 abstencions (CUP), 1 escó buit del PSC per la renúncia d'un diputat que no va poder ser substituït.

Cinc altres diputats/es del PSC que varen votar NO, havien demanat el vot abstenció del grup parlamentari o la llibertat de vot. Ara hi ha un moviment de suport als diputats del PSC que han votat SI (Marina Geli, Joan Ignasi Elena y Núria Ventura). Dos projectes emergeixen dins aquesta trencadissa socialista. Anar cap una acció socialista catalana que podria entroncar amb la Nova Esquerra Catalana d'Ernest Maragall, o explorar vies catalanes a l'esquerra del PSC, amb segments sindicalistes i socials. Les dues ànimes del PSC estan en una evolució de cerca de les arrels i d'explorar què necessita la població democràtica i social catalana.

Es necessitaven dos vots més per aconseguir una simbòlica majoria del 75 %. La CUP hagués pogut repartir dos vots a favor i un d'abstenció. Però no ho ha fet. Ha preferit denunciar que no s'aconseguirà res negociant amb Espanya. Alhora la CUP fa constar que el seu SI crític a l'acord sobre la Pregunta, no és incondicional. Volen la Consulta amb una legalitat catalana que emergeixi de la legitimitat de l'aspiració ciutadana popular. No volen que la legalitat vigent espanyola sigui obstacle per la Consulta i menys per constituir una nova legalitat democràtica.

Hagués preferit l'esgrima parlamentària del 2 i 1 per part de CUP, tanmateix s'entén perfectament el raonament tant ben exposat per en Quim Arrufat. La CUP no es vol separar de la base social juvenil que li dona suport. Fa prou bé amb aquest criteri.

La demanda del Parlament via #150.2 és per un referèndum consultiu, que ha de ser permès pel govern de l'estat. Vist les posicions del PP i del PSOE, les del TC i la Corona, és palès que la via negociadora (o variants de terceres vies) està condemnada d'antuvi. Perquè convé fer-la aleshores i emprar-hi un temps, amb el perill de generar miratges de falses il·lusions?

El *procés* per avançar necessitar ampliar l'entesa tàcita nacional existent a molt més segments populars de la gent treballadora, sobretot amb sentiments nacionals contradictoris, a l'entorn industrial i a la regió metropolitana de Barcelona.

Les polítiques de retallades i privatització de CiU són un escull de gran dimensió. L'amplitud de la mobilització ha de permetre una consciència clara de que la lluita per la llibertat de Catalunya, té el límit clar en combatre de ferm les polítiques econòmiques i socials de CiU i dels poders dominants catalans que perjudiquen a la majoria de la població, per tant a l'avenç del país.

Ampliarem l'entesa catalana si, a l'organització de la Consulta, a la idea d'unes respostes favorables, li incorporem convicció popular en obrir un *procés* constituent, un nord de República catalana, una política econòmica per la majoria social.

Francesc Matas Salla